

UZASADNIENIE

G. N. (1) został oskarżony o to, że:

I. W dniu 10 maja 2016 r. w P. woj. (...) przy ul. (...) na terenie Aresztu Śledczego w celi numer 152 dokonał naruszenia nietykalności cielesnej współosadzonego M. W. (1) w ten sposób, że złapał go za szyję i ścisnął powodując stłuczenie szyi w okolicy krtani z zacerwienieniem skóry po stronie prawej przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kary co najmniej sześciu miesięcy pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne wyrokiem Sądu Rejonowego w Radomsku o sygn. akt VI K187/11 i II K 230/10

tj. o czyn z art. 217 § 1 kk w zw. z art. 60 § 1 kpk w zw. z art. 64 § 1 kk

I. W dniu 10 maja 2016 r. w P. woj. (...) przy ul. (...) na terenie Aresztu Śledczego w celi 152 groził M. W. (1) pobiciem kierując wobec niego słowa „gdybym go ja” zaciskając przy tym dłoń w pięść, przy czym groźby te wzbudziły w zagrożonym uzasadnioną obawę ich spełnienia przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kary co najmniej sześciu miesięcy pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne wyrokiem Sądu Rejonowego w Radomsku o sygn. akt VI K187/11 i II K 230/10 kk

tj. o czyn z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim wyrokiem z dnia 7 marca 2018 roku w sprawie VII K 227/17:

1. uniewinnił oskarżonego **G. N. (1)** od popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punkcie I i II aktu oskarżenia
2. koszty procesu przejął na rachunek Skarbu Państwa

Apelację od tego wyroku wniósł oskarżyciel publiczny.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Piotrkowie Trybunalskim:

I. na podstawie art. 425 § 1 § 2 kpk, 444 kpk i 447 § 2 kpk zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść **G. N. (1)**;

II. powołując się na przepis art. 427 § 2 kpk i art. 438 pkt 2 i 3 kpk wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na wyprowadzeniu ocen i wniosków przez Sąd orzekający z uchybieniem art. 7 kpk, tj. prawidłowości logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego mających wpływ na treść wyroku poprzez przyjęcie w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, że zeznania pokrzywdzonego M. W. (1) są niespójne, nielogiczne i niewiarygodne natomiast wyjaśnienia oskarżonego **G. N. (1)** zasługują na wiarę i są spójne z wyjaśnieniami funkcjonariuszy służby więziennej w szczególności: zeznaniami M. K. (1), który to miał słyszeć od oskarżonego, że ten widział jak pokrzywdzony M. W. wszedł do łazienki, założył sobie ręcznik na szyję, dwa razy okręcił i sam sobie spowodował obrażenia ciała potwierdzone obdukcją, w sytuacji gdy podejrzany G. N. wyjaśnił, że nawet nie dotknął pokrzywdzonego gdyż miał wyłamane 4 palce, nie groził pokrzywdzonemu tego dnia i nie wie skąd pokrzywdzony miał obrażenia opisane w zarzucie, czego konsekwencją było uniewinnienie oskarżonego od obu zarzucanych mu czynów;

III. Podnosząc powyższe zarzuty i powołując się na przepisy art. 427 § 1 kpk, art. 437 § 1 i 2 kpk oraz art. 456 kpk wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Piotrkowie Tryb. VII Wydział Karny.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 22 czerwca 2018 roku prokurator popierał złożoną apelację i wnioski w niej zawarte.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja Prokuratora nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy wskazać, że w wyczerpującym uzasadnieniu wyroku, sporządzonym z dbałością o uwzględnienie i szczegółowe odniesienie się do wszystkich, istotnych w sprawie okoliczności, Sąd orzekający poddał wnikliwej i logicznej analizie zebrane dowody, w sposób zgodny ze wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego. Wnioski ocenne tego Sądu wyprowadzone zostały z całokształtu okoliczności ujawnionych podczas przewodu sądowego (art. 410 k.p.k.), zgodnie z dyrektywami prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.) i bezstronności (art. 4 k.p.k.), a tym samym, nie wykraczają one poza granice oceny zakreślonej dyspozycją art. 7 k.p.k. Ocena dowodów przeprowadzona przez Sąd pierwszej instancji była zarówno swobodna, jak i wszechstronna, z poszanowaniem reguł określonych w art. 7 k.p.k., a więc legitymuje się zgodnością z tym, co wynikało z prawidłowo przeprowadzonych dowodów, ocenionych wedle zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Z uzasadnienia wyroku wynika wprost, które dowody Sąd uznał za wiarygodne, a którym wiarygodności i z jakich powodów, odmówił. Wywód tego Sądu opierający się na zebranych dowodach zawierający omówienie znaczenia każdego z nich z osobna i wszystkich ich we wzajemnym powiązaniu, jest logiczny, a zarazem uwzględnia wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego.

Sąd I instancji prawidłowo poczynił ustalenia faktyczne na podstawie zeznań bezstronnych świadków w osobach M. K. (1), D. G. i M. K. (2), uzupełniającej opinii biegłego lekarza chirurga R. K. oraz opinii psychologicznej dotyczącej osoby pokrzywdzonego i tym samym zasadnie odmówił wiarygodności zeznaniom świadka M. W. (1). Sąd ten dokonał drobiazgowej oceny zeznań wymienionych świadków z punktu widzenia zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i zasad doświadczenia życiowego, w tym konfrontując je z opinią biegłego lekarza chirurga, który odniósł się do możliwych przyczyn powstania obrażeń u pokrzywdzonego, jak też wykazując na ich podstawie niekonsekwencję, brak logiki, a tym samym niewiarygodność zeznań M. W. (1). Nie można zarzucić błędów ustaleniom, że to pokrzywdzony M. W. (1) sam sprowokował konflikt z oskarżonym G. N. (1), gdyż był niezadowolony z dokwaterowania oskarżonego do celi nr 152. W tym celu zastosował prowokację, polegającą na założeniu ręcznika na szyję i okręcaniu tak, aby powstał ślad, a następnie pomówieniu oskarżonego G. N. (1) o zachowanie agresywne. Biegły lekarz chirurg R. K., co również zostało szczegółowo ocenione przez Sąd I instancji, nie wykluczył takiego mechanizmu powstania urazu u M. W. (1), co czyni wyjaśnienia oskarżonego G. N. (1) wiarygodnymi. Należy też mieć na uwadze, że wcześniej również miały miejsca incydenty z udziałem M. W. (1), kiedy to oskarżał innych osadzonych o naruszenie jego nietykalności cielesnej, lecz faktycznie takie zdarzenia nie miały miejsca. Nadto zauważyć należy, że M. W. (1) pismem z dnia 11 maja 2016 roku (data złożenia w D. Ewidencji Aresztu Śledczego w P.) zawiadomił Prokuraturę Rejonową w Piotrkowie Trybunalskim, że w dniu 10 maja 2016 roku około godziny 15:00 został chwycony za szyję przez G. N. (1), a dopiero później, bo w sierpniu 2016 roku „ przypomniał „ sobie, że w tym samym dniu G. N. (1) groził mu również pobiciem. Co więcej, miało to mieć miejsce w obecności funkcjonariusza służby więziennej M. K. (1), który wszakże w swoich zeznaniach nie potwierdził, aby był świadkiem takiego zdarzenia.

Gdy chodzi o podniesiony w apelacji zarzut oparty na podstawie odwoławczej określonej w art. 438 pkt 3 kpk, to Sąd Okręgowy podziela ugruntowany w orzecznictwie pogląd, że dla skuteczności zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, niezbędnym jest przedstawienie nie samej tylko polemiki z ustaleniami sądu wyrażonymi w uzasadnieniu orzeczenia, ale wykazanie konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego, jakich dopuścił się tenże sąd w świetle zasad logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego (vide wyrok SN z dnia 20.02.1975r, II KR 335/74, OSNPG 1975/9/84, wyrok SN z dnia 22.01.1975r, I KR 19/74, OSNKW 1975/5/58). Temu zadaniu skarżący nie sprostał w żadnej mierze. Bardzo szeroka, przejrzysta i należycie umotywowana argumentacja Sądu Rejonowego zawarta w pisemnych motywach wyroku, a dotycząca kwestii braku sprawstwa oskarżonego, czyni całkowicie zbędnym i po części nieracjonalnym, przywoływanie w tym miejscu po raz wtóry tych wszystkich racji i dowodów, które legły u podstaw zaskarżonego rozstrzygnięcia w tym zakresie, skoro Sąd Okręgowy w całości ją podzielił. Nie zachodzi zatem potrzeba ponownego przytaczania tych wszystkich dowodów i aspektów sprawy, które doprowadziły Sąd I instancji do wyprowadzenia wniosku co do braku winy oskarżonego w

zakresie zarzucanych mu czynów, a wystarczającym w tym zakresie będzie odesłanie do lektury uzasadnienia Sądu I instancji.

Reasumując należy stwierdzić, że oskarżyciel publiczny nie wykazał żadnych uchybień w ocenie materiału dowodowego, jakich miał dopuścić się Sąd Rejonowy, a podniesione przez niego zarzuty sprowadzają się wyłącznie do polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji, wyrażonymi w uzasadnieniu orzeczenia. Sąd Rejonowy nie dopuścił się zatem ani obrazy przepisów postępowania, ani w konsekwencji błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, zaś kontrola odwoławcza uzasadnia stwierdzenie, że zaskarżony wyrok znajduje pełne oparcie w prawidłowo dokonanej ocenie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego oraz ujawnionego w postępowaniu i nie ma podstaw do zdyskwalifikowania zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na mocy art. 437 § 1 kpk utrzymał w mocy zaskarżony wyrok jako w pełni słuszny i trafny.

Drugoinstancyjne rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu za postępowanie odwoławcze oparte zostało na przepisie art. 636 § 1 kpk.